

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.621 van 13 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard, beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Bhutanese nationaliteit, dient op 9 november 1995 in België een asielaanvraag in.

Op 13 november 1995 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 april 1997 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 26 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag tot regularisatie in op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 2 juni 2006 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van regularisatie.

Op 23 december 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 september 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in België in.

Op 6 november 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 8957 van 19 maart 2008 dit beroep verwerpt.

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf wordt op 5 mei 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zonder voorwerp verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Betrokkene is ingeschreven bij de Regularisatiecommissie en heeft een beslissing tot uitsluiting gekregen inzake zijn aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22.12.1999. Artikel 16§1 van deze wet verbiedt immers wanneer de Regularisatiecommissie is gevat met een verzoek, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9,3 van de wet van 15.12.1980. Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22.12.1999 van kracht is.”

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden onderzocht of verzoeker belang heeft bij het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996). Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Verzoeker ontkent niet dat hij een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend overeenkomstig de bepalingen van de wet van 22 december

1999 en dat dit verzoek door de minister van Binnenlandse Zaken werd afgewezen. Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 luidt als volgt:

“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”

De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat de tekst van artikel 16 van de Regularisatiewet duidelijk is en op het eerste gezicht geen beperking in de tijd stelt met betrekking tot het verbod om een latere regularisatieaanvraag in te dienen (RvS 14 maart 2007, nr. 168.914; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.179; RvS 12 april 2006, nr. 157.529 en RvS 23 januari 2003, nr. 154.039). Bovendien heeft het Arbitragehof, naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de Raad van State, in het arrest nr. 103/2003 van 22 juli 2003 overwogen dat:

“Het (...) juist (is) dat de vreemdeling wiens regularisatieaanvraag, ingediend op grond van de wet van 22 december 1999, werd verworpen, nadien evenmin vermag een nieuwe procedure in te leiden op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, zelfs wanneer hij meent zich te kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die van die aard zijn dat zij kunnen verantwoorden dat hij zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Die onmogelijkheid is (...) het gevolg van een keuze inzake de te volgen procedure die door de vreemdeling zelf (...) (wordt) gemaakt en waarvan de gevolgen door de wet (...) (zijn) bepaald.

De in artikel 16 besloten maatregel is van die aard dat hij een einde kan maken aan een voortdurende indiening van nieuwe verblijfsaanvragen op grond van artikel 9, derde lid. (...) Die bepaling kan (...) evenmin als onevenredig worden beschouwd. Enerzijds, verhindert niets immers de vreemdeling om, met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; anderzijds, indien de vreemdeling onwettig in België verblijft, wordt zijn toestand niet minder onwettig door het feit dat die toestand voortduurt.
(...)”

Uit het voorgaande volgt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing van 5 mei 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, de verwerende partij niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve aan verzoeker geen nut opleveren.

Verzoeker stelt dat zijn aanvraag als nieuwe elementen de belofte tot indienstneming bij werknemer RENPACK CVBA en zijn onafgebroken verblijf van 11 jaar in België bevat. Hij verwijst tevens *“naar het arrest van 18 december 2003 van de Raad van State, waar gepreciseerd wordt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na een afwijzing van een aanvraag in het kader van de regularisatiecampagne, toch een aanvraag op grond van art. 9 § 3 van de Vreemdelingenwet in overweging dient te nemen wanneer die aanvraag nieuwe elementen bevat, die bij weigering en uitwijzing een schending zou uitmaken van art. 3 of 8 EVRM.”*

Opgemerkt wordt dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom zijn eventuele verwijdering een schending van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950, goedgekeurd bij wet van

13 mei 1955 zou uitmaken. Verzoeker laat dus na te preciseren op welke wijze de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende bestraffing en waarom zijn uitwijzing een schending zou uitmaken van zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) nr. 103/2003 van 22 juli 2003 blijkt dat voor de toepassing van artikel 16 van de Regularisatiewet het determinerende criterium is of de betrokkene al dan niet een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de Regularisatiewet. In bevestigend geval betekent dit dat artikel 16 van de Regularisatiewet wordt toegepast en dit zonder onderscheid van de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat gezien de in de wet van 22 december 1999 opgenomen verbodsbepaling, waarvan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet mag afwijken, verzoeker geen belang heeft bij het beroep en dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Gelet op de onontvankelijkheid van de hoofdvordering is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.